

Vəli Xramçaylı nə ölüür (nə də öləcək!)

*... Kiminin bəxtinə güldü bu şəhər,
Kiminin bəxtinə küldü bu şəhər.
Mənim gözlərimdə öldü bu şəhər,
Gedək bu şəhərdən, mənim ürəyim,
Mənim bu şəhərdə nə ölüüm var.*

- rəhmətlik Elçin Səlcuq bu bəndini tez-tez deyərdi Vəlinin...

Sağlığında qiymət verin, - deyirdi Cabir Novruz, - adamlara! Adam adamlardan biri də Vəli Xramçaylıdı, bu gün də Mübariz Məsimoğlu "qanan-yanan" qrafasında hamisini yığıb "qəbrimi butulkavari qazdırın, yeyin-için, sonra sevdirin gedin" deyən arkadaşlarla "dütt" deyince vurublar.

Araqdan vurub, səhər tezdən xaşdan başlayıb axşama farellə bitirən, digər leziz təamlarla gün keçirən onlar, yazını yasan mən! Günümə bax də!!! Eynən Puşkinə heykəl qoyulan kimi! A bala, "Mumu"nu mən yazmışsam e, heykəli aparif Veliyə qoyusunu, bağışlayın, araqı Ayazla içfisiniz)))))))))))))))))))))))) turşulu aş, həftəbecər, cirdə... əlqərəz! Di, indi eziyyətə qatlaşın, oxuyun... lütften!

QİYAMÇI RUHLARIN AHƏSTƏ SƏDASI

Vəli Xramçayının özü, sözü və zamanı haqqında ürkək baxışların məcmusu

Vəli Xramçaylı indi Gəncədən o yana sayılan "həqiqi Azərbaycan"lılarıñ eloğlusudur. Elə tanrıylar. Elə mən də onu dostum, rəhmətlik "Rafiq Qurbanovun eloğusu" (Osman Sarıvəllinin oğlu) kimi tanımişam - hərçənd bu tanışlığa qədər uzun illər "Azərbaycan" nəşriyyatının dəhlizlərində, çayxana-yeməkhanalarında üz-üzə gəlsəm də. Kimdənsə onu soruşanda da, elə belə də deyirlər: "eloğlumuzu". Özü də fəxrə. Özü də lap belə "yandı-qırışdı" verməklə. Haqq eləyirler də. Niyə də olmasın? Adam Sibirde - Uralda doğulub. Zaman, dövlət, tale onu hara hərləsə də aileqarışq, gəlib çıxıb ruhunun qeydiyyatda olduğu mekana - Azərbaycana. O boyda Azərbaycan Dövlət Universitetinin filologiya fakültəsini bitirib - qala da bilərdi oyanlarda. Oxuya da bilərdi rüşvetsiz-filansız Sibir ali məktəblərinin birinin hüquq fakültəsində. Vəzifə də, rütbə də alardı. Amma və lakin ruh söhbəti var

VƏLİ XRAMÇAYLI isminin. Zatən də təbətət aşıqları olan saz-söz ocağının övladı gedib hardasa ayrı yerdə də yox, elə "Azərbaycan təbəti" jurnalında işləyib.

Əslində isə Vəli Xramçaylı Azərbaycanın eloğlusudu - BÜTÜN LÜKDƏ, SÖZ MƏKANINDA!

Əslində Vəli Xramçaylı zamanı, taleyi, höküməti öz sərhədləri çərçivəsinə salıb da, istədiyini üzünə deyən, istədiyinə mükafat verən, istədiyi cəzəni istədiyinə kəsən hökm-sahibidir, qələm ehəlidir, şairdir.

Əslində Vəli Xramçaylı görməzlikdən gəlsə də, elə "ən qəşəng şəkil-də" görməməzliyə vurulan ruh adamıdır!

Vəli Xramçaylı qiyamçı ruhların çox ahəstə səslənən sədəsidi - çığırbağır misraların, başaçılq-ayaqyalın bəndlərin, amanabənd "şəir-evcik"lərin ona dəxli yoxdu və elə buna görə də Vəli Xramçaylı gurultulu, hay-külyü, qara-qışqırıq məclislerin heç birində də yoxdu. Heç bir siyahıda da yoxdu.

Əslində Vəli Xramçaylı heç siyahı adımı da deyil - ürek-ruh sahibidi.

Vəli Xramçayının var olduğu yer elə onun Özüdür. Sözüdür! Zamanıdır!

Özündə, Sözdənə və Zamanında var olan Vəli Xramçayını Özünü, Sözünü, Zamanı bilənlər tanıyor - bir dalğanın, eyni koordinatın sakınları bir-birini ruhundan tanıyor. Bütün dalğalarda, koordinatlarda olduğu kimi. Və özü özüne

*Gəldi bic zamana, yoxdu biciliyin,
Daha bu zamanda yoxdu dinciliyin.
Getdi cavanlığın, itdi gəncliyin,
Öl indi, Öl indi, ay dərvish Vəli,* -

desə də,

*Əlindən aldılar yerlə-göyüñü,
Gör kimlər pisikir, kimlər öyünür,
Eşqin yollarında bu can öyüñü
Sökdülər, sökdülər, ay dərvish Vəli,* -

bilsə də,

*Kiminin bəxtinə güldü bu şəhər,
Kiminin bəxtinə küldü bu şəhər,
Mənim gözlərimdə öldü bu şəhər,
Gedək bu şəhərdən mənim ürəyim,
Mənim bu şəhərdə kimim var axı,* -

qənaetinə gəlsə də,
Dərvish Vəli -
Vəli Xramçaylı nə ölüür (nə də ölücək!),

nə söküür (nə də sökülcək!),
nə də ki köçür (heç köçməyəcək də!) -

çünki Vəli Xramçaylı əbədi sözə bələnib, sözə bürünüb! Ruhu tükənməz əbədi sözün ifadəsi üçün həmşəcavan və həm də həzin, abırlı, ahəstə sədəsi ilə vergilənmiş əngin istedadın tunc heykəldi, üstəlik də... ruhlar nə qaçaq düşür, nə köçkün.

Vəli Xramçaylıni bu gün qəbul etməyənləri sabah Vəli Xramçaylı qəbul edəcək.

Bax, bu anı yaşadım Vəli Xramçayının illərlə oxuduğum şeirlərində.

Bax, bu anlarla - qiyamçı ruhların asta-ahəstə etirazları-əndişələri ilə tanış oldum Vəli Xramçayının illərlə oxuduğum şeirlərində.

Qorxu, həyəcan, təlaş keçirmədən: dağ oynamadı yerindən, içim tərpənmədi - böyrək bağırsaqa, mədə dalağa pərcim olmadı.

Pafos yaşatmadı, həyat yaşatdı, təskinlik və təsəlli oldu

Vəli Xramçaylı! Rathatlıq gətirdi - bizim də əvezimizə üşyanlar qoparan ruhların varlığını, bizim də olmalı olduğumuz yerdərde boşluğunumu zu dolduran qəhrəmanların ayıbımızı örtməsini çatdırıdı.

Və Vəli Xramçayının hesabına şeir-poeziyanın ehtizaz, eforiya və lezət təamini daddiq, dadlıdır.

Və Vəli Xramçaylı bizləri aldatmadı, sözə silahı əvəzləməyə provokasiya etmədi. Gopa basmadı - sözə harda, kime və necə qalib gəlməyi də, silahlı hara, kimin üstünə getməyi də Vəli Xramçaylı gözəl bildiyindən, sözün də, silahlın da funksiyasını, anlamını gözəl ifadə etdi!

Odur ki, Vəli Xramçaylı öz yerində - öz sözünün taxt-tacındadı - sözə əldə edib sözsüzlükde itirdiyi yerlərde yox!

Söz taxt-tac da gətirib, gətirir, gətirəcək!

Söz quruca şöhrət də gətirib, gətirir, gətirəcək!

Söz sadəcə və sadəcə, ömrə də qazandırıb, qazandırır, qazandıracaq!

Vəli Xramçaylı sözün ömrə gətirdiklərindəndir, həyat yaşatdıqlarında. Çünkü o heç vaxt sözün ömrünü kəsmədi, urvatdan salmadı, sözü satmadı.

Baxın yazılınlara - Vəli Xramçaylıda bir gileyə varmı, alverçi "təfəkkürünə" - deyiminə rast gələ bilərsinizmi?

Əsla!

Vəli Xramçaylı sözə oynamadı, söz oyununa girmədi, sözü oynatmadı! Vəli Xramçaylı sözü söz kimi dedi, don geyindirmədi, sözü öz donunda təqdim etdi, sözün rənginə rəng qatmadı, nəfəsini yelçəkərə yönəldirib nəfəsini kəsmədi!

Vəli Xramçaylı tərifə gəlmir!

Vəli Xramçaylı tənqidə də gəlmir!

Vəli Xramçaylı gələndə... eşqə gelir! dərəd-ələmlə gelir, qucaq-qucaq sevincə gelir! Söz-söz, misra-misra, bənd-bənd gelir.

Vəli Xramçayının gəldiyini görən olub, getdiyini yox!

Və sonda onu da deyim ki:

Vəlinin ÖZÜNÜ dostları çox isteyir, amma və lakin... o istəyi ifadə etmək dostlar üçün (elə düşmənlər üçün də) dile gətirmək bir az ürkəklik gərir!

Bax, bunun niyəsini bilmirəm!

Vəlinin SÖZÜNÜ dostları da çox isteyir, amma və lakin... o istəyi ifadə etmək dostlar üçün (elə düşmənlər üçün də) dile gətirmək bir az ürkəklik gərir!

Bax, bunun niyəsini bilmirəm!

Vəlinin ZAMANINI dostlar da istəmir, düşmənlər də, amma və lakin... hamı dile gətirir o istə(mədi)klərini!

Bax, bunun da niyəsini bilmirəm!

Amma bildiyim doğrudandamı düzdür: insanlar istəklərini yox, etirazlarını bildirməyi kimsəsə, harasa sevgi ifadəsi sayırlar?

Ürkəklik! Bu qədərmə?

Onda... Vəli Xramçaylı ən qəhrəman dost, ən qəhrəman şair və ən qəhrəman eloğlu!

Söyüle Özü bir olanlardan gözəl bir nümune də bu ki... ürəyi dilindədir.

ƏN AXIRDA: Vəli Xramçaylı... ürəyi dilində (hem də qələmində) olan gözəl bir nümunə.

İstədim. Yazdım.

Vəlini belə istədim və Vəlidən belə yazdım!

P.S. Şeirləri nümunə üçün deyil deyə, sitat gətirib özümə güvenlik göstərmədim. Həm də qırıq-qırıq yox, Vəli Xramçaylıni birnəfəsə oxuyub birdəfəlik ləzzət almaqdan məhrum etmək istəmədim.

P.P.S. Vəli Xramçaylıni gərek bütöv oxuyasan!